REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
Novi Zagreb-Istok, Turinina 3

Poslovni broj: P-1870/2023-31

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu po sucu toga suda Renati Šrekais u pravnoj stvari tužiteljice Ljiljane Mihić OIB: 19549487236, Odra Sisačka 256, 44000 Sisak, koju zastupa punomoćnik Davor Pavičić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Pavičić & Partneri d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Mihanovićeva 20/II protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. OIB: 92963223473 sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10 kojeg zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Lopašićeva 6, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 29. listopada 2026., u nazočnosti zamjenice punomoćnice tužiteljice Lucije Markovinović, odvjetničke vježbenice i zamjenika punomoćnika tuženika Dine Makarovića, odvjetničkog vježbenika, dana 19. studenog 2026. godine

p r e s u d i o j e

I./ Utvrđuje se ništetnim i bez pravnog učinka dio odredbe članka 1. Ugovora o kreditu za kupnju automobila od Grupe Zubak broj 3206211899/06 od 17. veljače 2006. sklopljenog između tužiteljice Ljiljane Mihić, Odra Sisačka 256, Sisak, OIB: 19549487236, kao korisnice kredita i tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kao kreditora, solemniziranog kod javnog bilježnika Ivice Kraljičkovića iz Siska dana 20. veljače 2006. pod brojem OU-172/06, koji glasi:
„…u kunskoj protuvrijednosti od 21.713,01 CHF (slovima: dvadesetjednatisućasedamstotrinaestšvicarskihfranakaijedanrapen) obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita“, te dio odredbe članka 6. istog Ugovora o kreditu koji glasi: „…u kunskoj protuvrijednosti 311,62 CHF (slovima: tristojedanaestšvicarskihfranakaišezdesetdvarapena) obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja…“.

II./ Utvrđuje se da postoji tražbina tužiteljice Ljiljane Mihić prema tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb s osnove više plaćenih iznosa uslijed primjene ništetne valutne klauzule u CHF u ukupnom iznosu od 280,34 EUR, i to:
- 1,79 EUR plaćen 15.11.2008.
- 8,94 EUR plaćen 12.01.2009.

- 12,51 EUR plaćen 13.02.2009.
- 6,63 EUR plaćen 15.07.2009.
- 5,73 EUR plaćen 17.12.2009.
- 5,73 EUR plaćen 17.12.2009.
- 5,73 EUR plaćen 17.12.2009.
- 5,73 EUR plaćen 17.12.2009.
- 5,84 EUR plaćen 17.12.2009.
- 5,84 EUR plaćen 17.12.2009. i
- 215,87 EUR plaćen 17.12.2009.

III./ Utvrđuje se da postoji tražbina tuženika Zagrebačke banke d.d., Zagreb prema tužiteljici Ljiljani Mihić, istaknuta radi prebijanja, s osnove manje plaćenih iznosa uslijed promjene tečaja CHF u iznosu od 187,58 EUR, a da ne postoji tražbina tuženika na ime zakonske zatezne kamate na taj iznos.

IV./ Prebija se tražbina tužiteljice Ljiljane Mihić iz toč. II. izreke s tražbinom tuženika Zagrebačke banke d.d., Zagreb iz toč. III. izreke do iznosa od 187,58 EUR, tako da tražbina tužiteljice prestaje u cijelosti u odnosu na iznose od 1,79 EUR, 8,94 EUR, 12,51 EUR, 6,63 EUR, 4 x 5,73 EUR i 2 x 5,84 EUR (ukupno 64,47 EUR), a u odnosu na iznos od 215,87 EUR u dijelu od 123,11 EUR.

V./ Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Ljiljani Mihić, Odra Sisačka 256, Sisak, OIB: 19549487236, isplati iznos od 92,76 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18.12.2009. pa do isplate, po stopi koja se do 31.07.2015. određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine,
sve u roku od 15 dana.

VI./ Odbija se tužiteljica Ljiljana Mihić sa zahtjevom da se naloži tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Zagreb isplatiti joj daljnji iznos od 187,58 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na iznos od 1,79 EUR od 16.11.2008., na iznos od 8,94 EUR od 13.01.2009., na iznos od 12,51 EUR od 14.02.2009., na iznos od 6,63 EUR od 16.07.2009., na iznose od 4 x 5,73 EUR i 2 x 5,84 EUR od 18.12.2009. te na iznos od 123,11 EUR od 18.12.2009. sve do isplate, kao neosnovanim.

VII./ Svaka stranka snosit će svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi koju je podnijela Općinskom građanskom sudu u Zagrebu dana 13.06.2023. protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. navodi da je s tuženikom 17. veljače 2006. sklopila Ugovor o kreditu za kupnju automobila od Grupe Zubak broj 3206211899/06 (dalje: Ugovor o kreditu), kojim joj je odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 21.713,01 CHF po srednjem tečaju HNB-a na dan isplate kredita, uz kamatnu stopu od 5,60% godišnje, promjenjivu, s rokom otplate od 7 godina, a koji se otplaćivao u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 311,62 CHF po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja. Tuženik je kredit otkazao 25. rujna 2009., a tužiteljica ga je u cijelosti otplatila 17. prosinca 2009. Tužiteljica se poziva na pravomoćnu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. potvrđenu presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018., kojom je (među ostalim bankama) i tuženik utvrđen odgovornim za povredu kolektivnih interesa i prava potrošača korištenjem nepoštenih i ništetnih ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli vezanoj uz švicarski franak. Budući da tuženik nije postupio po njezinom zahtjevu za dostavu dokumentacije od 17. svibnja 2023., podnijela je stupnjevitu tužbu u smislu čl. 186.b ZPP-a te je zatražila da se tuženiku naloži dostava dokumentacije o kreditu, da se utvrde ništetnim dijelovi čl. 1. i 6. Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF te da se tuženiku naloži isplata više plaćenih iznosa, čiju će visinu odrediti nakon provedenog financijskog vještačenja, sa zakonskom zateznom kamatom od dana svakog plaćanja, uz naknadu parničnog troška.

2. Na temelju rješenja predsjednika Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-223/2023-6 od 25.09.2023. određeni su Općinski sud u Novom Zagrebu i Općinski sud u Zlataru kao drugi stvarno i mjesno nadležni sudovi za postupanje u predmetima Općinskog građanskog suda u Zagrebu iz upisnika P upisanih u tablicu broj 1, između koji je i predmet P-1870/23 dostavljen ovom sudu.

3. Tuženik je u odgovoru na tužbu od 24.05.2024. osporio tužbeni zahtjev u cijelosti po osnovi i visini, ne sporeći da je s tužiteljicom sklopio Ugovor o kreditu. Predložio je odbacivanje tužbe zbog neodređenosti tužbenog zahtjeva, osporio je da je tužiteljica dokazala status potrošača te je istaknuo prigovor zastare smatrajući da se radi o zahtjevu za naknadu štete na koji se primjenjuje trogodišnji zastarni rok. Nadalje navodi da je odredba o valutnoj klauzuli odraz dispozitivne odredbe čl. 22. Zakona o obveznim odnosima, pa je prema presudama Suda Europske unije C-81/19 i C-243/20 isključena iz ispitivanja nepoštenosti; da je tužiteljica bila informirana o rizicima promjene tečaja, što je potvrdila potpisom Ugovora o kreditu solemniziranog kod javnog bilježnika; da zatezna kamata, ako bi zahtjev bio osnovan, tužiteljici pripada tek od dana podnošenja zahtjeva jer tuženik nije bio nepošten stjecatelj u smislu čl. 1115. ZOO-a. Podredno je istaknuo prigovor radi prebijanja tražbine u iznosu od 187,58 EUR koja se odnosi na razdoblja u kojima je tečaj CHF bio niži od tečaja na dan isplate kredita, pa je tužiteljica plaćala manje anuitete (tzv. negativne tečajne razlike), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na pojedine iznose.

4. Tužiteljica je u podnesku od 20.09.2024. osporila navode tuženika, a u odnosu na tražbinu istaknutu radi prebijanja istaknula je prigovor zastare i navela da temeljem ništetne odredbe nije ništa stekla. Tuženik je u podnesku od 23.10.2024. ostao kod svih prigovora, pozivajući se dodatno na presudu Suda Europske unije C-593/22, a u odnosu na prijeboj na odredbu čl. 198. st. 1. ZOO-a i presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-549/2023 od 18. prosinca 2023.

5. Podneskom od 03.03.2026. tužiteljica je konačno postavila tužbeni zahtjev prema nalazu i mišljenju financijskog vještaka na način da potražuje utvrđenje ništetnosti kao u tužbi te isplatu iznosa od 280,34 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedini iznos od dana nakon plaćanja do isplate, uz naknadu parničnog troška sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate.

6. Tuženik se u podnesku od 03.09.2026. usprotivio preinaci tužbe i ponovio prijedlog za odbacivanjem tužbe, pozivajući se na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-677/2021 od 2. veljače 2022., prema kojoj tužitelj mora dokazati da mu je tuženik uskratio podatke potrebne za određivanje tražbine. Istaknuo je i prigovor zastare tako određenog tužbenog zahtjeva smatrajući da je za ocjenu zastare odlučan dan preinake, a ne dan podnošenja tužbe. Navodi da ne prigovara matematičkom izračunu vještaka, ali i dalje osporava osnovu tužbenog zahtjeva.

7. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu, zahtjev tužiteljice za dostavu dokumentacije od 17.05.2023., promet po kreditu i obavijesti o otplati kredita, presude donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te Izvod iz edukacijskog materijala tuženika iz 2005., provedeno je financijsko vještačenje po vještaku Darku Prpiću dipl. oec. iz DARFIN d.o.o. koji je izradio nalaz i mišljenje od 02.02.2026., zamolbeno je saslušana tužiteljica kao stranka putem Općinskog suda u Sisku (Pom-56/2026 od 03.09.2026.) te je razgledana ostala priležeća dokumentacija u spisu.

8. Sud je, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP) na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka, cijeneći svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

9. Među strankama je nesporno da su 17. veljače 2006. sklopile Ugovor o kreditu kojim je tužiteljici odobren i isplaćen kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 21.713,01 CHF po srednjem tečaju HNB-a na dan isplate kredita s rokom otplate od 7 godina, da je tuženik kredit otkazao 25.09.2009. te da ga je tužiteljica u cijelosti otplatila 17.12.2009. Nije sporan niti matematički izračun vještaka.

10. Sporno je je li tužba dopuštena i je li dopušteno određivanje tužbenog zahtjeva nakon provedenog vještačenja, ima li tužiteljica status potrošača, jesu li odredbe Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF nepoštene i ništetne, je li nastupila zastara potraživanja, je li osnovan prigovor tuženika radi prebijanja te od kada tužiteljici pripada zakonska zatezna kamata.

11. Saslušana kao stranka tužiteljica je iskazala da je kredit podigla radi kupnje osobnog automobila za privatne i obiteljske potrebe, prvenstveno za odlazak na posao, budući da je kao medicinska sestra radila u smjenama u Zagrebu, a živjela u Sisku.

Vozilo nije koristila u druge svrhe niti je ikada imala obrt ili trgovačko društvo. Kredit u CHF ponuđen joj je kao povoljniji od kredita u eurima, o rizicima promjene tečaja nitko joj ništa nije govorio, nije joj objašnjeno da HNB ne štiti tečaj CHF, dobila je samo otplatni plan, a Ugovor o kreditu detaljno je pročitala tek kod kuće nakon potpisivanja. Sud je iskaz tužiteljice ocijenio uvjerljivim jer je jasan, neproturječan i sukladan namjeni kredita navedenoj u samom Ugovoru o kreditu, a tuženik nije ponudio nikakav dokaz kojim bi ga doveo u sumnju.

12. Sud je odbio kao neosnovan prijedlog tuženika za odbacivanje tužbe. Prema čl. 186.b st. 1. ZPP-a tužitelj koji ima pravo zahtijevati od tuženika podatke potrebne za određivanje tražbine može u tužbi postaviti zahtjev za isplatu čiju će visinu odrediti nakon što dobije potrebne podatke, odnosno nakon što se provede vještačenje. Tužiteljica je uz tužbu priložila svoj zahtjev tuženiku za dostavu dokumentacije od 17.05.2023., a tuženik nije tvrdio da je na taj zahtjev odgovorio prije podnošenja tužbe. Osim toga, u predmetu Rev-677/2021 na koji se tuženik poziva posljedica nedopuštenog manifestacijskog zahtjeva bilo je vraćanje tužbe radi uređenja (čl. 109. ZPP-a), a tužba je odbačena tek nakon što tužitelj tužbeni zahtjev nije uredio. U ovom predmetu tužiteljica je tužbeni zahtjev uredila, pa on sadrži određen zahtjev u pogledu glavne stvari i sporednih traženja (čl. 186. st. 1. ZPP-a) i nema zapreke da se o njemu meritorno odluči. Manifestacijski zahtjev iz tužbe imao je pripremnu funkciju, dokumentacija potrebna za izračun tražbine pribavljena je u spis, a tužiteljica ga u konačno postavljenom zahtjevu nije ponovila, pa o njemu nije trebalo posebno odlučivati.

13. Tuženik se u podnesku od 03.09.2026. usprotivio preinaci tužbe. Podneskom od 03.03.2026. tužiteljica nije preinačila tužbu, nego je, nakon provedenog financijskog vještačenja, prvi put odredila visinu novčanog zahtjeva postavljenog već u stupnjevitoj tužbi (čl. 186.b ZPP-a). Takvo prvotno uređenje tužbenog zahtjeva ne predstavlja preinaku tužbe (tako i odluka VSRH, Rev-44/2023-2 od 21. listopada 2024.), pa za njega nije potreban pristanak tuženika niti rješenje o dopuštenju preinake. Tužiteljica je zahtjev odredila na istoj činjeničnoj osnovi i u iznosu manjem od vrijednosti predmeta spora naznačenog u tužbi. Kad bi se i smatralo da je riječ o preinaci, ona bi bila dopuštena prema čl. 190. st. 2. ZPP-a jer tužiteljica visinu tražbine bez svoje krivnje nije mogla odrediti prije izrade nalaza vještaka od 02.02.2026., a svrsishodna je za konačno rješenje odnosa među strankama (čl. 191. ZPP-a). Tuženik se o tako određenom zahtjevu očitovao u podnesku od 03.09.2026., pa je imao priliku raspravljati o njemu prije zaključenja glavne rasprave.

14. Na temelju iskaza tužiteljice iz kojeg proizlazi da je kredit sklopila radi kupnje motornog vozila koje je trebala za privatne i obiteljske potrebe i namjene kredita iz Ugovora o kreditu sud utvrđuje da je tužiteljica Ugovor o kreditu sklopila kao potrošač u smislu Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje: ZZP/03), pa je neosnovan prigovor tuženika kojim osporava njezin status potrošača, odnosno aktivnu legitimaciju.

15. Prema odredbi čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14 i 110/15, dalje: ZZP/14) i čl. 502.c ZPP-a, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene protiv tuženog trgovca u pogledu utvrđenja povrede propisa o zaštiti potrošača. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj

Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., a koja je u odnosu na revizije tuženih banaka potvrđena presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019., utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora potrošače nije u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Predmetni Ugovor o kreditu sklopljen je 17. veljače 2006., dakle unutar navedenog razdoblja, a sporne odredbe čl. 1. i 6. sadržajno odgovaraju odredbama o kojima je odlučeno u postupku kolektivne zaštite.

16. Nadalje, neosnovan je i prigovor tuženika da je odredba o valutnoj klauzuli, kao odraz čl. 22. ZOO-a, prema presudama Suda Europske unije C-81/19, C-243/20 i C-593/22 isključena iz ispitivanja nepoštenosti. Navedene presude tumače čl. 1. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ, koji se ne primjenjuje na ugovore sklopljene prije pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji 1. srpnja 2013., kako je to Sud Europske unije utvrdio upravo u predmetu protiv tuženika (C-567/20 od 5. svibnja 2022.). Uz to, utvrđenje ništetnosti ne dovodi u pitanje dopuštenost ugovaranja valutne klauzule kao takve, koja je dopuštena odredbom čl. 22. ZOO-a, već isključivo poštenost načina na koji je konkretna odredba ugovorena, a nepoštenost utvrđena u postupku kolektivne zaštite proizlazi iz povrede obveze informiranja potrošača o specifičnom riziku vezanom uz CHF, koju čl. 22. ZOO-a ne uređuje niti otklanja.

17. Neosnovan je i prigovor tuženika da je tužiteljicu pojedinačno informirao o rizicima valutne klauzule. Prema odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-4372/2021 i U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022., banka u pojedinačnom sporu može dokazivati da je konkretnog potrošača ipak odgovarajuće obavijestila o naravi i rizicima osporenih odredaba, a teret dokazivanja te činjenice je na banci. Opća ugovorna formulacija o obračunu po tečaju na dan plaćanja ne sadrži informaciju o specifičnom riziku švicarskog franka niti o mogućim ekonomskim posljedicama njegove znatne aprecijacije, solemnizacija kod javnog bilježnika odnosi se na pravnu narav i ovršnost isprave, a ne na ekonomske rizike tečaja, dok se interni edukacijski materijal odnosi na opću praksu i edukaciju prodajnog osoblja, a ne na okolnosti sklapanja ugovora s tužiteljicom. Tuženik nije predložio saslušanje djelatnika koji je s tužiteljicom sklapao Ugovor o kreditu, a iz uvjerljivog iskaza tužiteljice proizlazi da o rizicima nije bila obaviještena. Stoga tuženik nije dokazao da je tužiteljicu pojedinačno i na odgovarajući način informirao o riziku valutne klauzule u CHF.

18. Slijedom navedenog, odredbe čl. 1. i 6. Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF nepoštene su (čl. 81. st. 1. ZZP/03) i ništetne (čl. 87. st. 1. ZZP/03 i čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO), zbog čega je osnovan tužbeni zahtjev iz toč. I. izreke. Sukladno čl. 324. ZOO-a, ništetnost tih odredbi ne povlači ništetnost cijelog ugovora jer ostale odredbe Ugovora o kreditu mogu opstati uz primjenu tečaja CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita, pri čemu se polazi od načela favor negotii.

19. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve što je primila na temelju ništetnih odredbi ugovora. Sud prihvaća metodologiju vještačenja prema kojoj se za cijelo vrijeme trajanja ugovorne obveze primjenjuje tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita, umjesto tečaja važećeg na dan plaćanja pojedinog anuiteta, jer ništetnošću valutne klauzule otpada osnova po kojoj bi se obveza tužiteljice mijenjala ovisno o kretanju tečaja CHF.

20. Prema nalazu i mišljenju vještaka za financije dipl. eoc Darka Prpića od 02.02.2026. razlika između anuiteta koje je tužiteljica platila po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja i anuiteta obračunatih po srednjem tečaju HNB-a na dan isplate kredita iznosi, za razdoblje od 15.11.2008. do 17.12.2009., gledano isključivo po onim anuitetima kod kojih je utvrđen više plaćeni iznos, 2.112,23 kn, odnosno 280,34 EUR po fiksnom tečaju konverzije 7,53450. Za razdoblja od travnja 2006. do prosinca 2008. u kojima je, prema istoj metodologiji, utvrđen manje plaćeni iznos, razlika iznosi ukupno 187,68 EUR. Iz tablica nalaza proizlazi da je vještak primijenio tečaj na dan isplate kredita od 1 CHF = 4,6777 kn (1.457,66 kn : 311,62 CHF), pa je navod na str. 3 nalaza o „datumu isplate kredita 22.12.2009. – 1 CHF = 4,876778 kn“ očita pisana pogreška bez utjecaja na izračun. Sud je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio kao stručan, jasan i argumentiran, tim više što mu stranke nisu prigovorile, pa je utvrdio da tražbina tužiteljice postoji u iznosu od 280,34 EUR, kako je navedeno u toč. II. izreke.

21. U odnosu na prigovor zastare utvrđeno je da je zahtjev tužiteljice restitucijski zahtjev (čl. 323. st. 1. i čl. 1111. ZOO-a), a ne zahtjev za naknadu štete, pa se na njega primjenjuje opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO-a. Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u presudi Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018., pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, a prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., ako je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, zastarni rok za restitucijske zahtjeve počinje teći od dana pravomoćnosti te odluke. Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-6632/17 kojom je utvrđena ništetnost valutne klauzule u CHF postala je pravomoćna 14.06.2018., a tužba je podnesena 13.06.2023., dakle prije isteka petogodišnjeg zastarnog roka, što niti tuženik ne spori.

22. Neosnovan je i prigovor zastare tužbenog zahtjeva određenog podneskom od 03.03.2026. Prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 27. svibnja 2024. (Su-IV-123/2024-5), u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena, zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, a ne tek u trenutku preinake. To shvaćanje Vrhovni sud Republike Hrvatske primjenjuje i na zahtjeve za povrat preplaćenih iznosa po ugovorima o kreditu povećane nakon provedenog vještačenja (Rev-655/2024), a kod stupnjevite tužbe smatra se da je zastara pri prvom uređenju tužbenog zahtjeva prekinuta već podnošenjem tužbe (Rev-44/2023-2 od 21. listopada 2024.). Kako je tužiteljica novčani zahtjev postavila već u tužbi, a podneskom od 03.03.2026. samo odredila njegovu visinu na istoj činjeničnoj osnovi, zastara je prekinuta podnošenjem tužbe 13.06.2023. Odluke na koje se poziva tuženik (Revd-1801/2021, Revr-1460/13) izraz su ranije sudske prakse od koje je navedenim pravnim shvaćanjem odstupljeno.

23. Istovremeno, po mišljenju suda osnovan je prigovor tuženika radi prebijanja. Prema pravnom shvaćanju proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u presudi Rev-549/2023-4 od 18. prosinca 2023. sud je ovlašten umanjiti tužiteljevu tražbinu za tzv. potplaćene iznose, odnosno negativne tečajne razlike koje se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK-CHF bio manji od tečaja na dan isplate kredita, ako je tuženik istaknuo prigovor radi prebijanja, materijalnopravni prigovor prijeboja ili protutužbeni zahtjev. Tuženik je u ovom predmetu u odgovoru na tužbu, dakle pravodobno, istaknuo određen procesnopravni prigovor radi prebijanja tražbine od 187,58 EUR specificirane po pojedinačnim iznosima i datumima. Budući da se nakon otpadanja ništetnih odredbi odnos stranaka svodi na tečaj na dan isplate kredita, to vrijedi u korist tužiteljice za razdoblja u kojima je tečaj CHF bio viši od početnog, ali jednako i u korist tuženika za razdoblja u kojima je bio niži, pa je neosnovan navod tužiteljice da temeljem ništetne odredbe nije ništa stekla.

24. Vještak je utvrdio negativne tečajne razlike u ukupnom iznosu od 187,68 EUR, a kako tuženik radi prebijanja potražuje 187,58 EUR, a sud mu ne može priznati više od istaknutog, utvrđeno je da tražbina tuženika postoji u iznosu od 187,58 EUR. Neosnovan je prigovor zastare te tražbine jer se prema čl. 198. st. 1. ZOO-a zastarjela tražbina može prebiti ako nije bila zastarjela u času kad su se stekli uvjeti za prijeboj. Tražbine tuženika nastale su od travnja 2006. do prosinca 2008., a tražbine tužiteljice od 15.11.2008. do 17.12.2009., pa su se uvjeti za prijeboj stekli nastankom svake pojedine tražbine tužiteljice, kada tražbine tuženika nisu bile zastarjele.

25. Prijeboj djeluje od trenutka kad su se stekli uvjeti za prijeboj (čl. 199. ZOO-a), a tražbine tužiteljice gase se redom dospijeća. Kako je u vrijeme nastanka prve tražbine tužiteljice (15.11.2008.) tražbina tuženika već postojala u iznosu većem od zbroja svih tražbina tužiteljice osim posljednje, prebijanjem su u cijelosti prestale tražbine tužiteljice od 1,79 EUR, 8,94 EUR, 12,51 EUR, 6,63 EUR, 4 x 5,73 EUR i 2 x 5,84 EUR (ukupno 64,47 EUR), a preostali iznos tražbine tuženika od 123,11 EUR prebijen je s tražbinom tužiteljice od 215,87 EUR od 17.12.2009., pa tužiteljici pripada preostali iznos od 92,76 EUR, dok je u preostalom dijelu od 187,58 EUR njezin zahtjev valjalo odbiti, sve kako je navedeno u toč. IV., V. i VI. izreke.

26. Tuženiku ne pripada zatezna kamata na tražbinu istaknutu radi prebijanja. Tužiteljica je anuitete plaćala u visini koju je obračunao sam tuženik, pa se u pogledu manje plaćenih iznosa ima smatrati savjesnom stjecateljicom u smislu čl. 1115. ZOO-a, kojoj bi zatezna kamata tekla tek od podnošenja zahtjeva (24.05.2024.), a u tom trenutku tražbina tuženika već je prestala prijebojem s učinkom od 2008. i 2009. godine. Iz istog razloga ne teku zatezne kamate niti na prebijene dijelove tražbine tužiteljice (toč. III. i VI. izreke).

27. Odredbom čl. 1115. ZOO-a propisano je da kad se vraća stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i zatezne kamate i to od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako je razlog ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli upravo nepoštenost te odredbe, koja je pravomoćno utvrđena u postupku kolektivne zaštite potrošača, tuženik se ima smatrati nepoštenim stjecateljem od trenutka stjecanja svakog pojedinog iznosa, što je u skladu s ustaljenom praksom Vrhovnog suda Republike Hrvatske (Revt-249/14 od 9. travnja 2015., Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018., Rev-3142/18 od 19. ožujka 2019.). Stoga tužiteljici na dosuđeni iznos od 92,76 EUR pripada zatezna kamata od 18.12.2009., odnosno od dana nakon

plaćanja, a ne tek od dana podnošenja tužbe ili od pravomoćnosti odluke o ništetnosti, po stopi određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a u izmjenama koje su bile na snazi u pojedinim razdobljima.

28. O troškovima postupka sud je odlučio na temelju čl. 154. st. 4. ZPP-a jer je utvrđeno da su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima. Tužiteljica je u cijelosti uspjela sa zahtjevom za utvrđenje ništetnosti odredaba o valutnoj klauzuli u CHF. S novčanim zahtjevom uspjela je u iznosu od 92,76 EUR, dok je u iznosu od 187,58 EUR uspio tuženik s prigovorom radi prebijanja. Nadalje, tuženik nije uspio ni s jednim prigovorom kojim je osporavao osnovu tužbenog zahtjeva (dopuštenost tužbe, zastara, status potrošača, nepoštenost i ništetnost valutne klauzule, informiranost tužiteljice, početak tijeka zateznih kamata). Tužiteljici je tražbina utvrđena u punom iznosu, a umanjena je samo zbog protutražbine tuženika. Ta se protutražbina odnosi na tzv. negativne tečajne razlike, o kojima u vrijeme podnošenja tužbe (13.06.2023.) sudska praksa nije bila ustaljena. Pravno shvaćanje o tome zauzeto je tek u presudi proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-549/2023-4 od 18. prosinca 2023., kojom je odstupljeno od ranijeg shvaćanja iz odluke Rev-1277/2022 od 8. ožujka 2023. Visinu tih razlika tužiteljica nije mogla znati prije provedenog vještačenja.

29. Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci proširenog vijeća od 27. svibnja 2026. poslovni broj Rev-457/2025-21 zauzeo je stajalište da sud, imajući u vidu pravo pristupa sudu, može odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove kad obje stranke djelomično uspiju, odnosno kad je spor otvarao pravna pitanja o kojima sudska praksa nije bila ustaljena. Imajući u vidu takav omjer uspjeha i narav spora, te razmjer troškova prema vrijednosti predmeta spora, sud je ocijenio da je pravično da svaka stranka snosi svoje troškove postupka te je odlučeno kao pod toč. VII. izreke ove presude.

U Zagrebu, 19. studenog 2026. godine

Sudac
Renata Šrekais

RENATA ŠREKAIS

Elektronički potpisano: 19.11.2026T13:59:39 (UTC:2026-11-19T12:59:39Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 3d5666ce-d4f7-48c5-a1cc-ac36449c4569
Općinski sud u Novom Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe na županijski sud. Žalba se podnosi putem ovoga suda, pisano, u roku od 15 dana od dana objave ove presude. Ako stranka nije pristupila na ročište za objavu presude, a uredno je obaviještena o tom ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem je ova presuda objavljena. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena, rok za žalbu od 15 dana teče od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:
- punomoćniku tužiteljice
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30890-5a04f**

Kontrolni broj: **0de09-cc90a-712e1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.